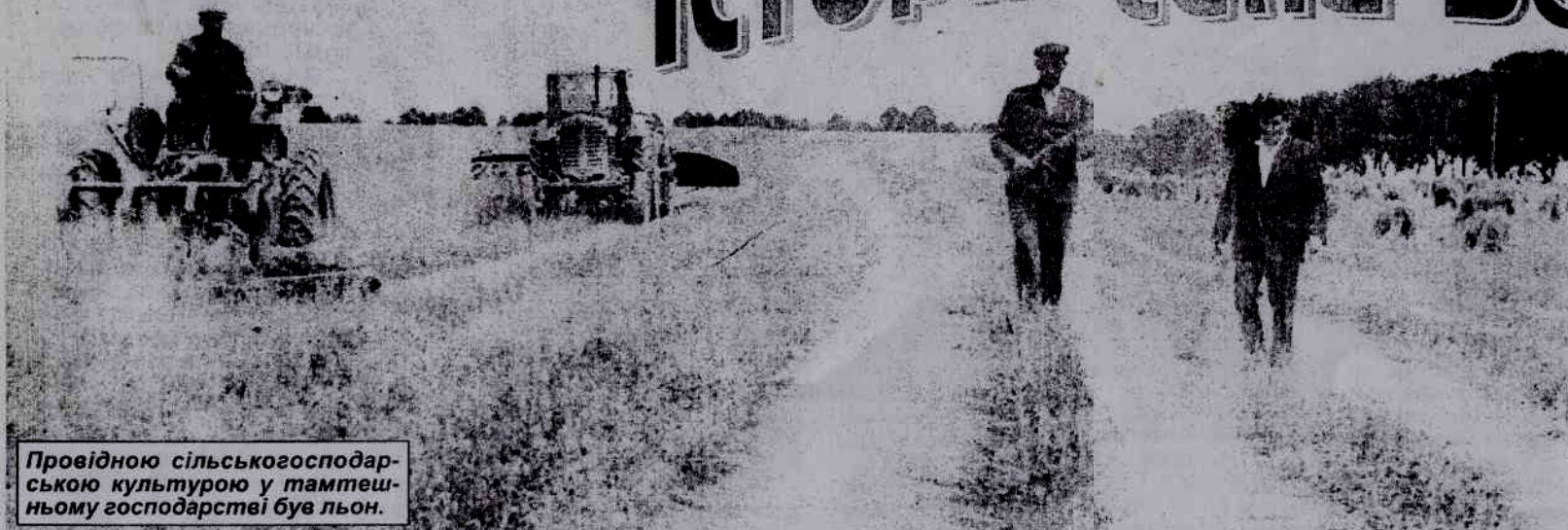

Історія села Весняне

Провідною сільськогосподарською культурою у тамтешньому господарстві був льон.

Весняне (колишня Кобильня) згадується в літописі кінця XVI століття. Воно має багату і давню історію. В документах 1630 року йдеться про Кобильню Луцького повіту поряд з іншими маєтками князів Корецьких. Свою назву, як свідчить переказ, село отримало тому, що в давнину на зелених луках понад Корчикум і Кобильнею випасались великі табуни коней, оскільки для загонів кіннотників князів Корецьких потрібно було багато коней. А відповідає за випас табунів шляхтич, який жив на тому кутку села, що носить і по нині назву Шляхта.

Розташоване село в мальовничому куточку Західної України на берегах тихоплинної річки Корчик, в зоні Житомирського полісся, майже на межі з Волинським. Багатьох приваблює ліс та річка Весняного. Тут водяться лосі, дикі свині, кози і ін., а в Корчику плавають лящі, лини, карасі, щуки.

Місцеве населення, як і колись, займається землеробством. Вирощуються злакові, городні культури, а з технічних: льон, картопля, буряки.

Тваринництво також займає значне місце в господарстві мешканців села. Селяни вирощують

— знаходиться на шляху до містечка Корець. Вулиця Зелена була названа так, ще коли розпочиналась її забудова, через те, що в майбутньому вона мала стати такою.

Частина села, що розташована за річкою Корчик, так і називається Заріччя. Крім того, до села прилягає хутір, на лівому березі Корчика понад шляхом до села Сторожів. Хутір виник на початку XX ст., коли в результаті Столипінської реформи мешканці села почали переселятися на свої земельні наділи і засновували там господарства. Селяни перебували в кріпосній залежності від поміщика

Так, на берегах Корчика відпочивала молодь села.

Ковно-приходська школа, заснована в 1907 році. На фото — учні школи.

значне місце в господарстві мешканців села. Селяни вирощують велику рогату худобу, коней, свиней, овець.

Село Весняне розділяється річкою Корчик на дві неоднакові частини: лівобережну, більшу, та правобережну, меншу. Вулиці, збудовані і прямолінійно, і безсистемно. Зокрема, безсистемно забудовано вулицю, вірніше, куток села, відомий під назвою шляхта. Цю частину села вулицею можна назвати умовно, оскільки вона включає в себе кілька провулків. Це є свідченням того, що село забудовано без усякого плану, а така система забудови притаманна старим селам. Інші вулиці Весняного отримали свої назви через певні ознаки. Так, вулиці Довга і Коротка, що розташувались на обох берегах річки Кобилянки паралельно одна до одної, отримали свої назви через свою довжину. Центральна вулиця – Корецька

ва. Селаним першою була втрачена залежності від поміщика. На 1833 р. в селі було 73 будинки і проживало 295 чоловіків

костел, прибудовано школу, і з часом дітей вчителів і місце це робив місцевий дяк. В 1878 р. поміщик розбу-

хдовані польські землі, та при обранні Гіорі – Артура. Дехто загинув, збереглися прізвища деякого із тих, хто повернувся

молочного і жовтого парників розвитку. Колгосп економічно розвивається. В своєму користуванні господарство має 994 гектарів землі та 27 гектарів лісу. Землі, що знаходяться під лісом, багаті калієм і глиною. В колгоспі збудовано цегельний завод, який забезпечує сільських забудовників та населення навколишніх сіл вогнетривкою і білою цеглою.

В селі збудовано нову середню школу, де 25 вчителів навчають 154 учні. На території села відкрито фельдшерсько-акушерський пункт, де працює фельдшер і санітар.

В 1967 році відкрито будинок культури з прекрасним танцювальним залом.

Славиться село своєю бібліотекою, яка має книжковий фонд понад 15 тисяч примірників. Доповнює

новобудови села дитячий садочок "Ромашка". Відвідує його 25 малюків, де на них чекають два вихователі, няні і весь обслуговуючий персонал.

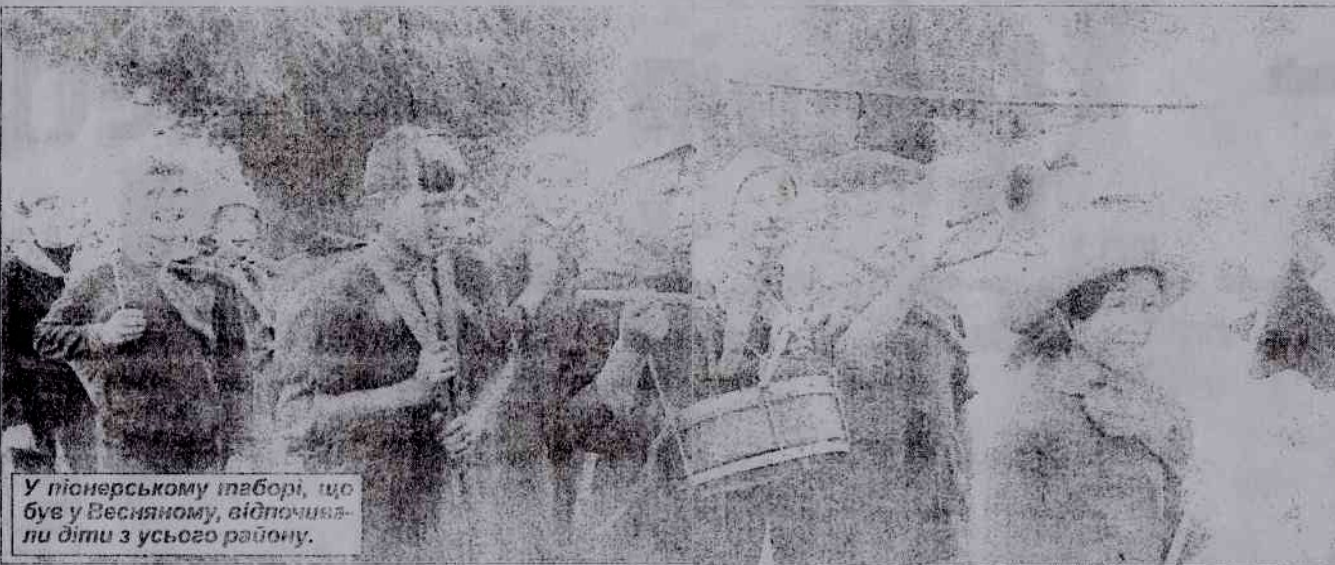
Для спеціалістів села силами колгоспу побудовано два двоквартирні житлові будинки.

У Весняному працює три магазини, комплексно-приймальний пункт загальної кантори, відділення зв'язку, ощадкаса.

Вулиці села заасфальтовано. У Весняному проживає 905 чоловік. Багато веснянців закінчували вищі і середні спеціальні заклади. Село може похвалитися своїми лікарями, вчителями, науковцями і іншими високоосвіченими людьми, а колгосп – дбайливими працелюбами, які мають високі державні нагороди.

В 1991 році мешканці села одноставно віддали свої голоси за незалежність України. На селі відбуваються деякі соціальні перетворення, формується новий тип селян. Село переживає непрості часи свого чергового оновлення...

А.ПАВЛОВСЬКИЙ

У піонерському таборі, що був у Весняному, відпочивали діти з усього району.

Кінчилиось бачити доїння корів і доярки з хорошим настроєм заспішили додому.

та 318 жінок. В 60-х роках XIX ст. землі села належали графині Марії Потоцькій, в 1864 р. вона відкрила цер-

кова церкви святої Параскеви, а в 1893 р. на користь прихожани та держави будувалася будинок класна церква. Селяни на-

вчення школи вийшли в рік біля сербованців. Селом в ній писаломщик, дав освіту три м Духовного вища.

початок XX століття для населення села зросло. На рік в Кобилянці проживало чоловіки.

століття для глянців при багато горя раждань. В 1905 р. р. Царська Росія війну з Японією за поділ впливу на Сході. до Кобилянці зобов'язано до

вони і зобов'язано до

додому. Іншим значним горем була перша світова війна та період визвольних подій у 1917 – 1921 р. р. Згідно Ризького договору, в 1921 р. село потрапляє в основному до Польщі, окрім сорока хат, на правому березі річки Корчик, що опинились у складі УРСР. Загалом село втратило тоді 500 десятин землі. Населення, що залишилось під Польщею, ополячували силоміць. В 1930 році навчання в школі здійснювалось тільки польською мовою. В складі Польщі, як і вся Західна Україна, село перебувало до вересня 1939 року.

Де Сян, де Буг, де Случ-ріка і срібний сміх живого Прута Піднявся звільнений народ і стала радість незабута.

Нове життя селян було перерване навалюю фашистської орди. Захищати свою батьківщину на фронтах Великої Вітчизняної війни пішло 109 веснянців. З них не повернулось до своїх домівок 60 чоловік.

Веснянці пишались ратною звитягою своїх батьків і старших бравих, які завжди вірили у перемогу України.

